

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

desembre 2012

UN COTXE NOU

Inici: Marta Dapena Soriano (*Escola Miquel Martí i Pol – Sant Feliu Llobregat*)

Nus: Alumnes 3rA Escola Josep Monmany i Amat, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Laura Regales)

Desenllaç: Alumnes 4rB Escola Miquel Martí i Pol, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Imma Prats Lladó)

L'Oriol estava emocionat: per fi la seva mare es comprava un cotxe nou.

El que tenia, feia tant de soroll!!!

Van arribar al concessionari ben d'hora i de seguida la venedora els va ensenyar el seu cotxe: era de color vermell, amb cinc portes i set seients.

La mare va seure al seient del conductor, ell al darrera i la senyora venedora al costat de la mare.

Van estar molta estona parlant sobre com funcionava el cotxe i mentrestant l'Oriol anava tocant tots els botonets i palanques que trobava.

Després d'una bona estona, la seva mare li va dir:

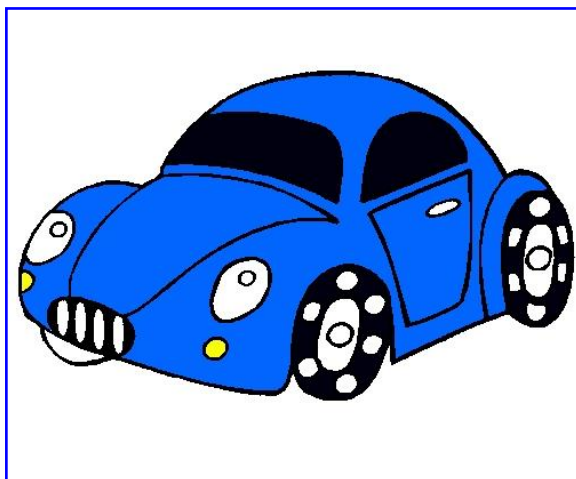
- ***Oriol, vaig a pagar i a signar uns papers.
Si vols et pots quedar aquí dins del cotxe.***

- ***D'acord!*** -va respondre ràpidament-

Així va ser com l'Oriol va seure al seient del conductor i es va imaginar que anava per la carretera de camí al seu poble. . .

. . . quan de sobte, el cotxe es va engegar i va començar a caminar lentament.

Per més que cridava, semblava que ningú el sentia, i a poc a poc el cotxe va arribar al carrer.

El cotxe va anar caminant poquet a poquet per la carretera fins que va arribar a un camí que ningú coneixia.

L'Oriol estava tant espantat que va trepitjar l'accelerador per anar més ràpid quan de sobte . . .

. . . va trobar un bruixot que li va dir:

- Oriol, si vols aturar el cotxe m'hauràs d'acompanyar al país dels dolços.

El país dels dolços era ple d'arbres de torró, núvols de nata i el terra era de xocolata!

Però el país estava regnat per una bruixa dolenta.

La bruixa va fer presoners a l'Oriol i al seu cotxe.

Però de sobte l'Oriol va veure que el cotxe era màgic

i que començava a caminar tot sol.

A tota pressa van fugir de la bruixa i del país dels dolços i van tornar a la botiga de cotxes.

El cotxe, tot sol es va aparcar a la vorera.

I així que la mare va veure l'Oriol, li va dir:

- ***Oriol, com és que el cotxe està aparcat fora de la botiga?***
- **Doncs mare, ha passat que...**

I en aquell precís moment van veure una cosa brillant al cel.

Nen i mare, fascinats, van parar de parlar i van veure com apareixia al cel una bruixa.

Amb la llum que es desprenia dels seus dits, va aturar el temps.

Els dos van comprovar com les persones, els coloms i els cotxes de la cruïlla quedaven totalment paralyzats. No avançaven ni un centímetre.

L'Oriol va pensar:

- ***Quin poder que té aquesta bruixa!***

En aquell moment va notar un pessigolleig i va notar que les cames se li desmaterialitzaven.

Del pànic que li va agafar, es va aferrar al cotxe i no el va deixar anar.

A l'instant, el cotxe i l'Oriol van aparèixer al món de les bruixes.

El noi va veure com cada casa estava coberta d'un núvol gris, i al costat de cada porta hi havia una escombra voladora. Llavors, com que ja sabia com funcionava, va pujar al cotxe nou i se'n va anar a passejar per allà, tot investigant.

Va veure que, una mica separat del poblat, a dalt de tot d'una muntanya tenebrosa, hi havia un castell en ruïnes.

Li va agafar ganes de visitar-lo, i així ho va fer.

En arribar, va percebre l'ombra d'una bruixa que s'introduïa en una saleta amb una tauleta rodona al mig, per posar-hi la bola màgica de vidre.

Resulta que era la Barbanàpia, la reina de les bruixes. Com deia el seu nom, li sobresortia la barba de la cara i al nas hi tenia una enorme berruga.

Al veure l'Oriol va exclamar:

- ***Què fas tu aquí?!***
T'has escapat d'un conte o què?
Jo no et reconec i només jo decideixo quins nens surten o no als contes!

L'Oriol, ben espantat, va respondre-li:

- ***Jo vinc del planeta Terra, de Catalunya. En concret, de Sant Feliu de Llobregat.***

I li va explicar la seva història, des que la seva mare havia anat al concessionari a comprar el cotxe vermell fins aquell moment.

La reina Barbanàpia es va encuriosir molt amb aquell artefacte, i va provocar el noi dient-li:

- ***Et repto a fer una cursa: tu amb el cotxe i jo amb l'escombra.
Si perds tu, em quedo el cotxe i et converteixo en el meu esclau.***

L'Oriol, bastant mosquejat, va preguntar-li:

- ***I si guanyo jo?***
- ***Llavors et regalo l'escombra, et retorno al teu món, et materialitzo i desparalitzo el temps*** –respongué Barbanàpia.

El dia de la cursa l'Oriol estava molt nerviós i la reina de les bruixes molt tranquil·la, pensant que la seva escombra era meravellosa i el cotxe vermell amb set seients massa pesant .

Va tenir una bona sorpresa perquè, en la volta al Sistema Solar, el cotxe anava clarament al davant.

A prop de la meta, i enrabiada perquè la seva escombra no feia un bon paper, va aprofitar la seva màgia per fer aparèixer un mur davant del cotxe.

Aquest el sortejà pel costat i va tirar unes bales que van entorpir el camí a l'escombra.

Total, que va arribar primer l'Oriol. Que n'estava d'orgullós del seu cotxe nou!

Al moment precís de creuar la meta, va notar aquell pessigolleig a les cames que ja li era familiar: se li tornava a materialitzar el cos.

Dos segons després estava davant del concessionari, a dins del cotxe vermell aparcat.

Al costat hi havia la seva mare i al seient de darrera, reposant, una bonica escombra.

L'escombra...